

Somnul iute-l cuprindea,
În pat că mi se punea,
Pân'a doua zi dormea.
Frunză verde de dohan,
Vai, săracu, de Văleanu
De cu sară s-o culcatu,
Pe ochi negri s-o spălatu
Și mândru s-o mai gătatu,
Mândrelor să fie dragu.
Maică-sa când o aflatu,
Tare rău o blăstămatu,
Iară el s-o supăratu,
la grajd iute-o alergatu,
Pă murgu o-ncălecatu
Și la mândre o alergatu.
Mândrele cum l-o zărit,
În drum tăte o sărit.
Una poarta descuia,

bani și plătesc colo la om. Cea o stat îmbucit acole. Pă când o mărs,
omu-o cumpărat la fimeie haine, la iel, pă duminică, pă când o mărs la
biserica, numa cârțâie hainile pă ii. Colo, popa din altariu:

- Diecă, diecă, frumoasă-i Maria noastă, o cântat di colo.

Diacu din strană:

- Pă punga noastă, părinte.

- Îi pintu-ace-o fo plătiț, să nu spuie la oameni. A, fătu'-o fo' de ceie
lătore:

- *Io dacă bani n-am avut,*

Curu sfeșnic l-o făcut.

Tăț o cântat, i s-o spus, oaminii tăț o răs atunci. No.

De la Ion Pop, 70 de ani, analfabet, Codru, 1973

Colecția CORINA ISABELLA CSISZAR

Referent C. J. C. P. C. T. Maramureș

Poveste cu un înger

Să zice c-o fost odată demult, o fată tare năcăjită, orfană de
amândoi părinți. O trăit ie o vreme din mila oamenilor, apoi, ce s-
o gândit ie, că să să ducă la o monastire înt-un vârv de munte.
Și odată c-o ajuns acolo, o fost primită, i s-o dat un căpătâi și
un rând de haine călugărești. Da' vezî tu, fata era tânărucă și tare
frumușă și nu să da în lături de la nici o treabă. și tăte
călugărițele cele de la monastire o-nceput a o pizmui. Și i-o dat
tăte treburile grele și-o sculau cu noaptea-n cap. Da' Măriuca
noastă, că așe o chema, tăce și lucra și numa' să ruga lu'
Dumnezeu să aivă știre de năcazul ei. Făce bietuca de ie tăte
trebile, da' nime n-o bdiciuluie, numa' ce-o ocărau. Și ce s-o
gândit icile înt-o zî, s-o pună să clopotărească. Măriuca n-o zâs
nemnica și să scula în tăte dimineața pă la cinci ceasuri să tragă
de clopote, să scoale tăte monastirea. Da' să vezî necurățâie,
numa' ce înt-o dimineață să trag clopotele pă la tri. Măriuca să
scoală și dă fuguța în clopotniță să vadă ce-i necurățâia iasta. Să
uită, cată bine, da' nu gășă pă nime' acolo. Ce să sie? Să scoală
călugărițele s-o sfădea, că le spurcă somnul, că le scoală cu
noaptea-n cap. Fata noastă zâce că nu ie o fo' da' iele n-o cred și
iar o ocărăsc, nu-i dau de mâncare până nu s-a cuminți. În ceie
noapte iară să trag clopotele și tăt așe, iară-i Măriuca sfădită și
ocărâtă. No, amu' în a tria noapte, ce s-o gândit ie, să nu să culce
defel și să stăie la pândă în clopotniță, să vadă că cine clopote.

**Omul harnic, muncitor, de pâine
nu duce dor.**

Așteaptă ie un dărab de vreme și numa ce-l vede pă dracu clopotind pă la tri demineața. Îl sfăde că-i spurcat și stracă somnul la tăta lumea, și-l pune să zăcă că-i pare rău, că să-și ceară iertare de la ie. Da' dracu' hapsân nu vre și râde de ie. Atunci, ce s-o gândit fata, să-l lege pă dracu' cu funia de la clopot până n-a zăce că-i pare rău de ce-o făcut. Și să duce și cheamă tăte măicuțale să-l vadă. Zin măicuțale și-l văd și amu' știu că nu Măriuca le-o supărat și-o iartă. Și-l roagă pă drac să-și ceară iertare de la ele și de la Dumnezeu. Da' iel n-o vrut și vo tri zăle l-o ținut iele legat. Da-n a tria zî, ce s-o gândit dracu', că nu mai poate sta iel legat de atâtea zăle și-o zâs: *Doamne, iartă-mă, că am greșât!* Și-o mninune mare s-o-ntâmpat atuncia: i-o crescut la drac aripi și s-o înălțat la ceruri! Din zăua ceie pă Măriuca noastă o iubit-o tăta lumea, și-o cinstit-o ca p-o fată bună, harnică, mândrucă și cu credință tare.

Auzită la Mănăstirea Bârsana, de la Ioana Bârsan, 78 ani, 2000

Colecția EMILIA BERINDAN

Snoavă

O fo on om ș-o avut on slugă. O zâs căta iel:

- Măi, da știi tu, povești?
- Știu, ave', da' numa' de nu ti-i supăra că ți le-oi spune.
- Apoi, zăce, nu m-oi supăra.
- Ai grijă că de ti-i supăra, apoi zăce,-i bai, o zâs omu.
- No, apoi spune.

Zăce:

Uite, domnule, m-am dus zăce, să mă duc la moară și am luat sacu' de-a-umăr și m-am dus că să mă duc la moară. Pă când m-am arăduit să mă duc, moara n-o fost acasă.

- D-apoi unde-o fost?
- Moara o fost dusă pă costișă să culeagă vo două pomniță.

O zâs omu:

- Asta nu-i drept.
- Da cum să nu hie drept. D-apoi, dumneta n-ascuț.
- Apoi, spune alta.
- Ț-oi spune alta. M-am înturnatu-napoi și m-am uitat pă marjinea râului.
- Ce a fost?
- Era un moș înt-un vârf de plop, bob băte, bob. Boii i-o pticat și bobu să opre.
- Asta nu-i drept, măi, zăce, cum să poate așe?
- Ba-i drept, că i-o așe-am văzut. No, alta. Dumneta nu ascuț la mine și

Două-n casă îl poftca,
Una murgu i-l lua,
Una masa-i așternea,
Nouă găini că îi frigea,
Una bucate-i punca,
Una la masă-l chema.
I-o pus blide peste blide,
Tăt cu găini și pui fripte,
Pă deasupra împănate,
Tăt pentru Vălean gătate.
El din bucate-o gustat,
De la inimă-o oftat.
Și-o gustat o dată gras,
Sufletul abia și-o tras.
Și-o gustat de două ori
Și-o oftat de nouă ori;

**Pasărea să prinde cu grăunțe, omu
cu vorba bună.**